

v předešlý stav, má však zato, že sluší použití obdobně předpisů trestního řádu soudního, a to proto, že by odporovalo zásadám našeho právního řádu a pojmu spravedlnosti, kdyby měla být posice obviněné strany v trestním řízení správním horší než v trestním řízení soudním. Nss neuznal stížnost odůvodněnou.

Trestní řád soudní, vydaný zákonem z 23. května 1873 č. 119 ř. z., obsahuje podle čl. I. uvozovacího zákona předpisy pro řízení o zločinech, přečinech a všech jiných činech trestných, o nichž je trestní řízení přikázáno soudům. Jde tedy o speciální zákon, upravující trestní řízení soudní. Ani v tomto zákoně, ani v jiné platné normě právní není ustanovení, podle něhož by tohoto speciálního zákona mělo být použito také na trestní řízení před úřady správními. Pokud není takového ustanovení, nelze zvláštních předpisů uvedeného zákona použití analogicky na jiné řízení, než pro které bylo vydáno.

Správnost tohoto názoru, který byl již vysloven v nálezu z 5. června 1931 č. 4732 Boh. A 9306/31, potvrzuje úvaha, že zákonodárce v jednotlivých materiích, tedy tam, kde navrácení v předešlý stav chtěl uznati podle analogie trestního řádu soudního, učinil výslovné opatření, jak je toho dokladem na př. § 147 a) živn. řádu, § 70 zákona č. 177/1909 ř. z. o zamezení a potlačení nakažlivých nemocí zvířecích a § 29 zákona č. 142/1892 ř. z. o zamezení a potlačení plicní nákazy hovězího dobytka ve znění zákona č. 182/1909 ř. z. Výjimečných ustanovení těchto zákonů, podle nichž proti trestním nařízením se může povoliti navrácení v předešlý stav, nastanou-li podmínky uvedené v § 364 č. 1 a 2 trest. řádu, by nebylo třeba, kdyby ustanovení trestního řádu soudního platila analogicky pro trestní řízení správní vůbec. Tomu však tak není, jak bylo výše dovedeno.

Č. 13.093.

Řízení správní: Výměr okr. úřadu, kterým se určitému subjektu ukládá pod trestní sankcí, aby měnovou jednotku pro oblast československého státu označoval podle § 5 zákona č. 187/1919 Sb., je rozhodnutím v tech. slova smyslu.

(Nález z 2. prosince 1937 č. 4237/35-3.)

Věc: Spolek »Verband der deutschen Selbstverwaltungskörper in der Tschechoslovakischen Republik« v Teplicích-Šanově proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. června 1935 o navrácení v předešlý stav.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Teplicích-Šanově z 13. října 1934 byl stěžující si spolek poukázán na ustanovení § 5 zákona z 10. dubna 1919 č. 187 Sb., podle něhož jest označovati měnovou jednotku pro oblast československého státu jako »korunu československou«, ve zkratce »Kč«, a vyzván, aby budoucně používal tohoto označení, jinak musilo by být zakročeno podle ustanovení min. nař. z 30. září 1857 č. 198 ř. z.

Výměrem téhož úřadu ze 4. dubna 1935 nebylo vyhověno návrhu téhož spolku na navrácení v předešlý stav podle § 84 odst. 1 č. 3 vlád. nař. z 13. ledna 1928 č. 8 Sb., pokud jde o přípis z 13. října 1934, a to proto, že tento přípis není rozhodnutím neb opatřením, jež pro spolek založilo právně závazné povinnosti a proto mělo býti opatřeno právním poučením, nýbrž že jde o upozornění na dodržování zák. ustanovení, kteréžto sdělení nemusí býti opatřeno poučením o opravném prostředku.

Tento výměr byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss:

Nař. rozhodnutí, přijímajíc odůvodnění výměru úřadu I. stolice, nepovolilo stěžujícímu si spolku navrácení v předešlý stav za účelem odčinění újmy, již spolek doznal tím, že výměr okr. úřadu z 13. října 1934 neobsahoval poučení o opravném prostředku, jedině z toho důvodu, že tento výměr není rozhodnutím neb opatřením, které pro spolek založilo právně závazné povinnosti, nýbrž že jde o pouhé upozornění na dodržování zák. ustanovení. Stížnost popírá správnost tohoto odůvodnění, tvrdíc, že uvedený výměr je státním aktem vrchnostenským, v němž se spolku ukládá určité plnění a pro případ neuposlechnutí se mu vyhrožuje trestními následky podle min. nař. č. 198/1857 ř. z. Nss uznal stížnost odůvodněnou.

Paragraf 84 odst. 1 č. 3 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. poskytuje — jak je zřejmo z jeho znění — ochranu stranám proti újmám, jež mohou doznati z toho, že rozhodnutí správního úřadu neobsahovalo poučení o opravném prostředku. Za rozhodnutí sluší pokládati správní akt, který vůči tomu, jehož se týče, platí jako autoritativní akt, tedy výrok správního úřadu, jímž se individuální právní situace strany autoritativně určuje nebo nově zakládá, mění nebo ruší (Boh. A 12178/35 a nálezy zde citované).

Výměrem okr. úřadu v Teplicích-Šanově z 13. října 1934 byl stěžující si spolek — jak je zřejmo z výše uvedeného znění tohoto výměru — vyzván, aby na příště měnovou jednotku pro oblast československého státu označoval podle § 5 zákona č. 187/1919 Sb. jako »korunu československou«, ve zkratce »KČ«, s tím, že v opačném případě musilo by býti zakročeno podle min. nař. č. 198/1857 ř. z. Tento správní akt má smysl zcela jednoznačný: spolku se ukládá pod trestní sankcí, aby měnovou jednotku pro oblast československého státu označoval tak, jak je k tomu podle názoru úřadu povinen podle § 5 zákona č. 187/1919 Sb. Jde tedy o správní akt, jímž se právní důsledky vyplývající z cit. normy aplikují na určitý subjekt (stěžující si spolek) tak, že mu vzházejí určité povinnosti, jichž nedbání bude mít v zápětí trestní zákrok úřadu. Takovému aktu však podle toho, co bylo řečeno výše, nelze upřítí povahu rozhodnutí, jak je předpokládá § 84 odst. 1 č. 3 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Opačný názor žal. úřadu je nesprávný.

Poněvadž jediný důvod, o který je nař. rozhodnutí opřeno, nemá opory v zákoně, musilo býti nař. rozhodnutí zrušeno.